

***Înspre cerul plin în stele

Bragagiu

Înspre cerul plin în stele
Tot privesc și nu mă satur -
Chiar și voci de cucuvele
În priveliștea-i se-mbată.

Aerul vâscos de mâna
Mea îl simte cum respiră
Își întese în lumina
Lui nădejdea de porfiră.

Luna cu parfum de jale
Cercetează râul care
Vrând s-o care înspre vale
Doar neputincios tresare

Și, acoperind cu plușul
Lui cel negru plânsu-n spume,
Îi dă tihna în culcușul
Unui golf uitat de lume.

Iar de sus ca o suveică
O stea trage firu-n pânza
Ce-și întinde melopeică
Mulțămirea și osânza.

Dar străfundul și-nălțimea
Tot rămân așa unite
Precum plouă prospețimea
De pe crengile-nflorite.

Că-necat îs ori cuprins îs
Nicidecum nu pot pricepe
Că un val sau vâl mă prinse
Din largimile de stepe.

Cat și eu ca râul pace
Țărmuită în limane
Unde sufletu-mi ar toarce
Slove-n fire diafane.
Victor Bragagiu
victorbragagiu.blogspot.com